Сонце заходить, цілуючи гай,
Квіти кивають йому на добраніч,
Шепчуть, листочки зриваючи на ніч:
— Не покидай, не покидай…

В рідному краї нам долі нема:
Бурі нас нищать, пригноблює тьма,
Студять морози…
Цвіт наш, красу нашу — гублять усе!
З півночі вітер з собою несе
Люті погрози.

Мало зазанали ми світла й тепла:
Холод, тумани та сіра імла —
От наша доля!
Пасербам в рідній своїй стороні,
Нам хіба тільки ввижаются в сні
Щастя та воля!

. . . . . .

Сонце заходить, цілуючи гай,
Квіти кивають йому на добраніч,
Шепчуть, листочки звиваючи на ніч:
— Не покидай… не покидай…

7 вересня 1904